

Dimecres dins l'octava de Pasqua

Text de l'Evangelí (Lc 24,13-35): Aquell mateix diumenge, dos d'ells es dirigien cap a un poblet anomenat Emmaús, que distava uns seixanta estadis de Jerusalem. I enraonaven entre ells de totes aquestes coses que havien passat. I s'esdevingué que, mentre conversaven i discutien, se'ls atansà el mateix Jesús i caminava amb ells; però els seus ulls estaven impeditos perquè no el reconeguessin. I els digué: «Què són aquestes converses que teniu entre vosaltres mentre aneu caminant?». I s'aturaren entristits. I responent un, de nom Cleofàs, li digué: «¿Ets tu l'únic foraster a Jerusalem que no has sabut les coses que s'hi han esdevingut aquests dies?». Ell els digué: «Quines?». I ells li digueren: «Les de Jesús el Natzarè, que fou un profeta poderós en obres i paraules davant de Déu i de tot el poble, i com els grans sacerdots i dirigents el portaren a la condemna a mort, i el crucificaren. I nosaltres esperàvem que ell seria el que hauria de redimir Israel, però avui és ja el tercer dia d'ençà que aquestes coses han succeït. També és cert que algunes dones d'entre nosaltres ens han esverat, les quals havien estat molt de matí al sepulcre, i no havent trobat el seu cos, vingueren dient que fins havien tingut una visió d'àngels, els quals diuen que viu. I alguns dels nostres anaren al sepulcre i ho trobaren així, tal com les dones havien dit. A ell, però, no el veieren».

I ell els digué: «Oh necis i lents de cor per creure en totes les coses que han dit els Profetes! ¿És que no convenia que el Crist patís aquestes coses i entrés en la seva glòria?». I començant per Moisès i tots els Profetes, els interpretava en totes les Escripures les coses que es referien a ell. Arribaren a prop del poblet on anaven i ell feu com si continués més enllà. Però ells el pressionaren, tot dient: «Queda't amb nosaltres, que es fa vespre, i el dia ja va decaient». I entrà per quedar-se amb ells. I s'esdevingué que, mentre es trobava amb ells a la taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donà. I se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell se'ls feu invisible. I es digueren l'un a l'altre: «Oi que el nostre cor se'ns abrusava, mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?». I alçant-se de seguida, se'n tornaren a Jerusalem i trobaren reunits els Onze i els qui eren amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó». I ells referiren les coses que havien succeït en el camí, i com el conegueren en la fracció del pa.

«Oï que el nostre cor se'ns abrusava, mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?»

P. Luis PERALTA Hidalgo SDB
(Lisboa, Portugal)

Avui l'Evangelí ens assegura que Jesús és viu i continua essent el centre sobre el qual es construeix la comunitat dels deixebles. És precisament en aquest context eclesial —en l'encontre comunitari, en el diàleg amb els germans que comparteixen la mateixa fe, en l'escolta comunitària de la Paraula de Déu, en l'amor compartit en gestos de fraternitat i de servei— on els deixebles poden realitzar l'experiència de l'encontre amb Jesús ressuscitat.

Els deixebles carregats de tristos pensaments, no imaginaven que aquell desconegut fos justament el Mestre, ja ressuscitat. Però sentien «abrusar-se» el seu cor (cf. Lc 24,32), quan Ell els parlava tot «explicant» les Escriptures. La llum de la Paraula foragitava la duresa del seu cor i « se'ls obriren els ulls» (Lc 24,31).

La icona dels deixebles d'Emmaús ens serveix per tal de guiar el llarg camí dels nostres dubtes, inquietuds i, a vegades, amargues desil·lusions. El diví Viatjant segueix sent el nostre company per a introduir-nos, amb la interpretació de les Escriptures, en la comprensió dels misteris de Déu. Quan l'encontre esdevé ple, la llum de la Paraula segueix la llum que brolla del "Pa de vida", pel qual el Crist compleix de manera suprema la seva promesa «Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20).

El Papa Emèrit Benet XVI va escriure: «l'anunci de la Resurrecció del Senyor il·lumina les zones fosques del món en el que vivim».

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «El motiu pel qual ens exhorta a pregar el qui ja sap què necessitem abans de demanar-li-ho pot causar-nos estranyesa, si no entenem que el Senyor Déu nostre el que vol és que exercitem el nostre desig en les oracions, i així ens disposem a rebre el que ens dóna» (Sant Agustí)
- «Creiem en Déu que és Pare, que és Fill, que és Esperit Sant. Creiem en les Persones, i quan parlem amb Déu parlem amb Persones: o parlo amb el Pare, o parlo amb el Fill, o parlo amb l'Esperit Sant» (Francesc)

- «'Amb gelosia desitja Ell l'esperit que ha fet habitar en vosaltres' (Jm 4,5). El nostre Déu està "gelós" de nosaltres, cosa que és el signe de la veritat del seu amor. Entrem en el desig del seu Esperit i serem escoltats» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.737)

Altres comentaris

«I se'ls obriren els ulls i el reconegueren»

Mn. Xavier PAGÉS i Castañer
(Barcelona, Espanya)

Avui «és el dia en què ha obrat el Senyor: alegrem-nos i celebrem-lo» (Sl 117,24). Així ens convida a resar la litúrgia d'aquests dies de l'Octava de Pasqua. Alegrem-nos d'ésser coneixedors de què Jesús ressuscitat, avui i sempre, està amb nosaltres. Ell fa camí al nostre costat en tot moment. Però cal que nosaltres li deixem que ens obri els ulls de la fe per a reconèixer que està present en les nostres vides. Ell vol que gaudim de la seva companyia, acomplint el que ens va dir: «Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20).

Caminem amb l'esperança que ens dóna saber que el Senyor ens ajuda a trobar sentit a tots els esdeveniments. Sobretot, en aquells moments en què, com els deixebles d'Emaús, passem per dificultats, contrarietats, desànim... Davant els diversos esdeveniments, ens convé saber escoltar la seva Paraula, que ens portarà a interpretar-los a la llum del projecte salvador de Déu. Tot i que potser a vegades, equivocadament, ens pugui semblar que no ens escolta, Ell mai s'oblida de nosaltres; Ell sempre ens parla. Sols a nosaltres ens pot mancar la bona disposició a escoltar, meditar i contemplar el que Ell ens vol dir.

En els variats àmbits on ens movem, sovint podem trobar persones que viuen com si Déu no existís, mancats de sentit. Convé copsar la nostraresponsabilitat d'esdevenir instruments aptes per a què el Senyor pugui, a través nostre, apropar-se i fer camí amb els qui ens envolten. Cerquem com fer-los coneixedors de la condició de fills de Déu i de què Jesús ens ha estimat tant, que no sols ha mort i ressuscitat per a nosaltres, sinó que s'ha volgut quedar per sempre en l'Eucaristia. Fou en el moment de partir el pa quan aquells deixebles d'Emaús van reconèixer que era Jesús el qui estava al seu costat.